

TRIA. Els experts apunten que són els joves els que han de prendre la decisió final, ningú ho farà en loc seu.

«Tu marxés del cinema quan només han passat cinc minuts de la pel·lícula?» Cal tenir paciència i treballar-s'ho a poc a poc», explica.

Factors de la decisió

Segons dades publicades el 2011 pel departament d'Economia i Coneixement de la Generalitat, els ensenyaments més sol·licitats en primera preferència pels estudiants que enguany fan primer curs a la universitat van ser els de medicina, administració i direcció d'empreses, infermeria, educació primària, psicologia, dret, enginyeria i arquitectura. La tendència es manté respecte a les xifres del 2010 i 2009, en què les opcions de ciències i educació també encapçalaven les llistes de preinscripcions.

La vocació i les preferències personals continuen determinant l'opció de tria de l'estudiant, segons afirma Claudi Alsina, secretari general del Consell Interuniversitari de Catalunya: «Un 45% dels alumnes es decanten per l'opció que més els agrada, mentre que només el 15% ho fan per la influència familiar».

Per Anna Soms, el mercat de treball i el futur professional també influeixen en aquesta tria, sobretot en aquells joves que volen tenir garantit un lloc de treball: «Amb la crisi n'hi ha molts que se senten condicionats per les opcions laborals i que opten per una carrera que els pugui garantir una feina. L'important és que el que facin els proporcioni felicitat», afegeix.

«També hi ha modes!», diu Núria Vallduria, directora de l'Institut Torre Roja de Viladecans, on s'imparteix secundària obligatòria, batxillerat i cicles formatius. «En els últims anys han augmentat els alumnes que volen estudiar magisteri, química i psicologia», diu. Segons Vallduria, la majoria dels seus alumnes basen la tria en el que els agrada, empesos també per la influència de la família. Alhora, els frena la nota de tall i la localització de la universitat. ■

Per a més informació

Saló de l'Ensenyament

Del 21 al 25 de març del 2012 a la Fira de Barcelona **Què i per què estudiar a les universitats públiques catalanes? (QPQ - www.genocat.cat)**

Web de la Generalitat de Catalunya amb informació disponible sobre graus i màsters.

Motius de la tria

Què la determina

Hi ha un seguit de factors que condicionen la decisió dels adolescents.

— **Vocacional.** Un 45% dels joves escullen els estudis que més els agraden.

— **Família.** Determina la decisió d'un 15% dels estudiants. Les professions dels pares o d'altres familiars influeixen indirectament en l'opció final.

— **Feina.** La crisi econòmica i la incertesa del mercat laboral afavoreix que molt joves apostin per estudis que garanteixin –mínimament– un lloc de treball.

— **Nota de tall.** Descarten optar per carreres amb una elevada nota de tall si creuen que no la podran superar.

— **Localització de la universitat.** La majoria aposten per fer uns estudis propers al lloc de residència per no haver de viure fora. L'economia familiar també és determinant.

Desorientats

Per què?

— **Educaweb apunta pistes.**

— **1** **Excés d'informació.** No saben pair la informació que internet els ofereix. Naveguen perduts entre una multitud d'opcions.

— **2** **Factor temps.** La generació *clic* espera resultats immediats. Una carrera universitària o un cicle formatiu requereixen esforç i paciència.

— **3** **La família.** Pot ser un element afavoridor en la tria o influir-hi de manera negativa. Els pares han de respectar i escoltar, sense dominar.

— **4** **L'edat.** Canvis hormonals i fluctuacions de l'estat anímic no ajuden a prendre una decisió serena.

— **5** **El mercat de treball.** Genera dificultats de perspectiva i ens ofereix missatges negatius respecte al futur laboral.

— **6** **Desconeixement d'un mateix.** Cal identificar les habilitats, aptituds i competències personals.

L'explorador reprimit

Jaume Funes

Jornada de ments obertes

Aquests dies les escoles s'afanyen a donar una bona imatge als pares i mares que hi van, els dies de portes obertes, buscant un lloc adequat per als seus fills. Quan es tracta de les escoles de secundària –on els nois i noies descobriran i practicaràn les seves adolescències–, el que les escoles ofereixen i les famílies busquen té alguns components singulars.

Els adults les visiten temorosos abans d'hora pel final d'una infància tranquil·la, desitjant que la nova escola no canviï els seus fills, esperant que no tinguin males companyies, considerant que el més important continuarà sent el control i les bones notes. Els instituts, abocats a la competència per tenir alumnat i mantenir una fama millor que el del costat, ofereixen ordre, rigor, innovació tecnològica, propostes amb un academicisme coherent.

Potser podrien explicar com eduquen, però no gosen contrariar les expectatives socials i convèncer els pares sobre com val la pena entomar la nova aventura vital, evolutiva i educativa en què hauran d'educar plegats. Potser convindria que les dues parts obrissin les ments i reconeguessin que això que uns venen i altres compren és més una caserna polida que una escola per a adolescents.

Què cal demanar a l'institut

¿Què han de buscar els pares i mares per als fills que comencen secundària i adolescència? Proposo destacar sis aspectes.

En primer lloc, comprovar que a l'escola hi ha equip i no una suma de professors que donen la seva matèria. Després, saber si tots plegats tenen idea de com són els adolescents d'avui i si utilitzen sistemes d'observació per veure com van canviant.

A continuació, cal que comprovin si treballen en grup, de manera cooperativa, perquè qui es passa hores en xarxes d'interacció no estigui obligat a covar en solitari. Serà clau que preguntin sobre les maneres de gestionar les crisis escolars per les quals també passaran els seus fills.

Que els fills tinguin bones notes ara no evita que més tard pensin que no val la pena estudiar o descobrixin la inutilitat d'alguna matèria. És cabdal que els pares intentin saber si el sistema de seguiment educatiu, personalitzat i de grup, que té el centre garanteix que el profe de mates o el de socials poden descobrir quan s'enamoren o han entrat en fase d'aclaparament.

Per sobre de tot, han de comprovar si dediquen temps a fer de tutors i tutores, i si aquests tutors són accessibles, pròxims.

Jaume Funes és psicòleg, educador i periodista

ques que m'agradin; guardar en un calaix tot el material que m'interessi –entrevistes, retalls de diaris, articles–, etc. i després llegir-lo atentament; mirar pel·lícules sobre temes socials; pensar en familiars, tutors o professors que siguin un referent per a mi; no preocupar-me excessivament i tenir present que es tracta d'un procés a llarg termini que potser no t'ofereix satisfaccions immediates», explica.

«Els dono totes les eines perquè siguin ells els que prenguin la decisió final», explica Anna Soms, pedagoga i orientadora d'Educaweb amb més de vint d'anys d'experiència en el càrrec. El procés, diu, és senzill i consisteix en tres passos: primer una entrevista personalitzada juntament amb un familiar de l'adolescent i posteriorment es fa una prova psicotècnica que facilita l'autoconeixement i en què es consideren aspectes com les aptituds, les competències, els estils cognitius, les habilitats d'estudis, els trets de personalitat i de caràcter i els interessos i valors. Amb els resultats del test s'elabora una gràfica que es contrasta amb «el perfil d'alumne ideal» d'uns determinats estudis

per saber en quin punt se situa el jove en qüestió. «Si la distància és assolible generem il·lusió; si és extrema aconseguim que es descarti aquella opció per no caure en la frustració», explica.

El procés que l'Anna va treballar amb la Cristina ha donat resultats positius, sobretot pel que fa a actitud i motivació. Segons la Núria, la Cristina «s'ha posat les piles en aquest tema, amb il·lusió i autonomia». I és que, de fet, segons Soms, es tracta de donar pautes globals que, en el fons, esdevenen una lliçó de vida «en què no ens ho donen tot mastegat». En aquest sentit, insisteix que puguen generacions d'adolescents que se senten tan perduts «com també ho estan els adults» i que incrementen els índexs d'abandonament durant el primer trimestre dels estudis universitaris: «N'hi ha molts que al desembre deixen la carrera al·legant que no els agrada. Sempre els dic: